

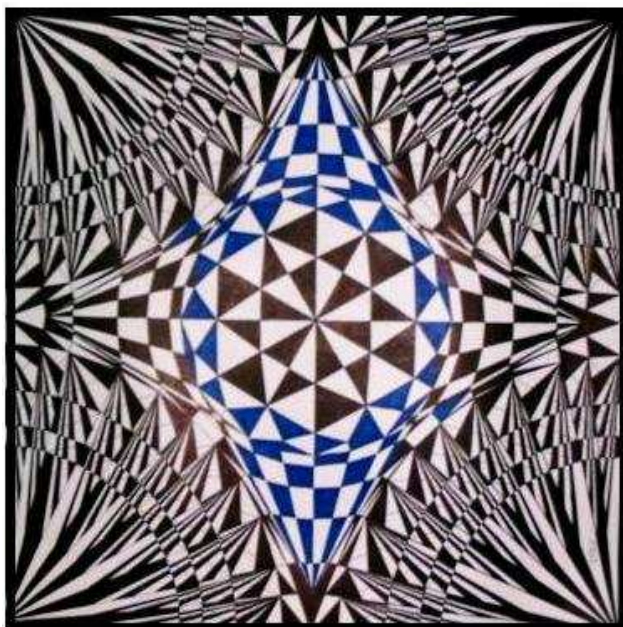

www.verslista.hu

KÉPZELD EL...

Irodalmi folyóirat

Timár Zoltán: Ellentét

A Barátok Verslista (6.) születésnapi kiadványa – 2006. 10. 01. – 5. szám

De jó, hogy látlak! Szia!

Képzeld el, márciusban megszületett a Baranyai unoka, Flóra! A kicsi moderátorunk Anisse testvérének, Anitának a kisbabája, aki Verslista tag, az ám! Csak nem képzeled, hogy nem voltak pályázataink fél év alatt? Év elején volt egy sikeres grafikai és festménypályázatunk... Később meg egy fotópályázat a tavaszról és húsvétról. Szébbnél szebb alkotások közül, **képzeld el**, milyen nehéz volt választani!

A sikeres első „nyitott” pályázatot is megismételtük! **Képzeld el**, a második is ugyanolyan sikeres lett. Nos, ennek témája a „*Hazaszereget*” volt, verssel lehetett pályázni a Költészet Napja alkalmából. Újra volt szakmai zsűri is, és mi is szavaztunk. Mindkettő első helyezettje a „mi” Sidánk lett. Elolvashatod, no meg a többi verset is, ha érdekel, a már ismert Poéta portálon (www.poeta.hu). Ha tovább lapozol, itt is megtalálod az első helyezett verseket, igen, **képzeld el**, a rendszeres havi pályázat első helyezettjeinek pályaműveit is, ezek megjelenése nálunk már szinte hagyomány.

Képzeld el, újra megjelent egyik barátunk önálló kötete: Végh Sándor: *A csend hangjai* c. könyvét mindenkinek tiszta szívvel ajánlhatjuk. Békéscsabai találkozóinkat is megtoldottuk Szegeddel, így ott lehettünk a Somogyi Könyvtárban tartott nyilvános könyvbemutatóján.

Az öröm mellett fájdalom is jutott, június elején ismét elvesztettünk valakit. Éppen készültünk a **6. születésnapra**, amit **Szegeden** tartunk most, az **Ifjúsági Ház Tisza termében** - először van nyilvános irodalmi estje a Barátok Verslistának. Mondom, kezdtük összeállítani az új kötetünket, és ezt az 5. folyóiratot. **Képzeld el**, pár nappal Lengyel Szabó Laci halála után utaztunk Letenyére, találkozóra. Ott elhatároztuk, hogy a könyvet neki ajánljuk, címe **A lélek temploma** lesz, ami új grafikusunk egyik képcíme, ezt látod a könyv címlapján is. Timár Zoltán-grafikát még itt is és az Alkot portálon is láthatsz (www.alkot.hu). Minden esemény felsorolására sajnos nincs időm. Nézd meg a Verslista honlapját (www.verslista.hu). A csapat létszáma nő. Idén díjat is alapítottunk... Az Egyesületté alakulás is folyamatban van. Na, mennem kell. Ígérem, fél év múlva csupa jót mesélek, nem hiszed? Hát **képzeld el!**

Femis

PÉTER ERIKA: ALKOTÓI KÖZELKÉP...
KAMARÁS KLÁRA KÖLTŐ

Mostanában két könyve jelent meg. Az „Az arcok a múltból...” c. novelláskötetet Kaskötő István, a Kaláka Szépirodalmi Folyóirat vezetője, az „Ólomból szőni pilleszárnyat...” c. verseskötetet pedig Végh Sándor, Juhász Gyula-díjas költő méltatta. Mindkettő régi jó barát. Nem szeretnék ismétlésekbe bocsátkozni, túlszárnyalni pedig nem tudom őket, ezért én egész másképp, női, barátnői kíváncsisággal fordultam felé. Egy éve még nem ismertem. A listán élvezettel olvastam írásait, hozzászólásait, majd mindkét könyvét. A legutóbbi nyílt pályázaton első helyezést ért el két különböző verssel (Letenyei fák, Magyar vagyok) a közönségnél és a szakmai zsűrinél egyaránt. Megnyerte a grafikai pályázatot, aktívan internetezik. Rengeteg energiát látunk benne, pedig ezt a belőle áradó vitalitást ő nem is érzi! A listás találkozón végre személyesen megismerhettem, beszélgethettem vele.

- *Mi ösztönöz arra, hogy különböző művészeti ágakban is kifejezd magad?*

- Azt hiszem ritkaság, ha valaki csak egyetlen műfajhoz vonzódik. Sok írótól, költőtől marad fenn rajz, vagy fordítva, a képzőművészek olykor irodalmi alkotást is létrehoznak. Hirtelen Gulácsy jut eszembe, aki festő volt, de verseket, meséket is hagyott ránk. Gondolom, hogy az adott körülmények, a különböző hatások befolyásolják, hogy valaki melyik területen teljesedik ki.

Fiatal koromban, bizonyára a családi ösztönzésre, és Kelle Sándor, kítűnő rajztanárom hatására a képi kifejezéshez vonzódtam. Ez a lehetőség adott volt. Az írás viszont végigkísérte az egész életemet. Úgy gondolom, hogy az írás áll közelebb hozzám.

- *Volt-e a családfádban művész?*

- Volt pár. A legrégebbi, Helverdle Ágoston festő Ungváron élt, ő a nagyapám nagybátyja, Kernstock Károly pedig az unokatestvére volt. Húga, Margit Kecskeméten alkotott. Nemrég olvastam, hogy megpróbálták összegyűjteni a festményeit. Sajnos, kevés eredménnyel, mert a város szőnyegbombázásakor műveinek nagy része megsemmisült.

A nagyapám verseket írt és fordított. A családban azonban senki nem ért el jelentős sikert.

- *Kedvenc festőd?*

- **Caravaggio!**

- *Kedvenc költőd?*

- **Költőt sokat sorolhatnék, de olyan nincs, akinek minden műve tetszik. Inkább kedvenc versekről beszélhetek, de az nagyon sok van!**

- *Kedvenc íród?*

- **Író? Elsősorban Karinthy Frigyes, Szabó Magda... és még sokan mások.**

- *Az „Ólomból szőni pilleszárnyat” köteted címe a Rekviem helyett c. versed egy kiemelt sora. Számomra azt mondja, hogy az élet nehézségeit, küzdelmeit türelmesen eltűrve is lehet szárnyalni az embereknek. Te is ezt akartad üzeni nekünk ezzel a címválasztással?*

- **Körülbelül. Éltem egy szürke, unalmas, eseménytelen életet, s amennyit ebből ki tudtam hozni, abból válogattam a verseket a kötetembe. A Rekviem helyett c. versemben ugyanezek a szavak a lehetetlenséget, a hiába való erőfeszítést jelképezik. Ha meggondolom, ugyanarról van szó. A versben benne van: „Én mégis, mégis útra kelnék...” Megpróbálok valamit, ami lehetetlennek tűnik.**

- *Az emberek, a táj szeretete minden műved átszövi. Empátiádat, figyelmességedet, a környezetre való ráfigyelést, az életbölcsségedet minden írásod kisugározza. Úgy tudsz rámutatni a fonákságokra, hogy el kell gondolkodni rajtuk, humorod olyan irónia, - sokszor önirónia -, hogy elfelejtünk nevetni. Aki így odafigyel másokra, nem hiszem, hogy túl szürke lenne az élete. Attól függ, mihez, kihez képest? Látásmódod megszínesíti a szürkét! Miért kellett ilyen soká várni, hogy másoknak is megmutasd magad?*

- **Mert nem láttam semmiféle kiutat. Most pedig már kifutottam az időből. Nem szeretem az önmarcangolást. Csak az számít, ami van, és esetleg, ami még lehet ebben a hátralévő időben.**

- *Túlontúl szerény vagy! Ha újra kezdenéd, másképp alakítanád az életed?*

- **Nem szeretném újra kezdeni. Ugyanazzal a háttérrel ugyanide jutnék. Nem én alakítottam az életemet, hanem a körülmények.**

Iskolás koromban egy vita végén egy nagyszájú osztálytársam azt vágta a fejemhez: te nem vagy közénk való! Azt válaszoltam: kö-zétek való nem is szeretnék lenni!

Ez a mentalitás egész életemben elkísért. Mindig az adott erőt, hogy lenéztem azokat, akik azt hitték, hogy lenézhetnek.

Végszóként, tanulságként következze versesköteted mottója:

„Az álom és a költészet szabad,/Az vagy, akinek képzeted magad.

*Lehetsz király vagy koldus, egyre megy. /Anyja után vágyódó kisgyerek,
elestél? Hagyd, hogy felemeljelek,/s ha dalolok, hidd azt, hogy csak Neked!”*

***

Kamarás Klára (Sida) honlapjának elérhetősége:

<http://www.verslista.hu/irasok/sida/cimsida.htm>

<http://www.sidaversei.homestead.com>; <http://www.sida.hu>

KRASZNAI (KARAFFA) GYULA: KÖNYVAJÁNLÓ

Kamarás Klára: Ólomból szőni pilleszárnyat...: Sida, prózai kötete után újabb, most verseiből összeállított válogatással lép az Olvasók elé. Több év versei egyfajta utat is mutatnak, hiszen amit egy Alkotó végigjárhat, azt Sida végig is járta. Érződik versein a tapasztalatokból nehezen megszerzett tudás mellett a kedélyes szemléletmódból fakadó könnyedség, de ugyanennyire érződik versein a könnyedség mellett a tudatosság is. Véleményem szerint ez a kötet már az érett, révbe ért költő Sida kötete. És tudja, hogy „Nem elég szép szavakat összerakni,/hogy hajnal, május, balzsam, kikelet...” Több kell! Ám Sida mintha minden sorát építőkövekből rakná egymásra, hogy a végén örömmel tapasztaljuk meg itt olyan épület készül, ahol mindahányunknak van egy talpalatnyi helyünk, egy otthonos zug, ahol Sida simogató keze végigfuthat homlokunkon, akár csak egy pilleszárny! Mert az élet ilyen, a nehézségekből kell erényt, a keménységből hitet, az ólomból ellensúlyt „akarni”. Ilyen ellensúly, ballaszt Sida verseskötetete: a megjelent verseskötetek sorában ugyan csak egy, talán nem renget eget, földet, ám egyensúlyban tart, nélküle „egyfajta bizonytalanságot éreznénk”. Persze csak az, aki kézbe veszi, és elolvassa. Tegyétek meg! Megéri!

A kötet a Révai Digitális Kiadó gondozásában, a címlapon Kaskötő István munkájával, Végh Sándor, Juhász Gyula-díjas költő zárszavával, 106 oldalon jelent meg.

Végh Sándor: A csend hangjai...: Megérett a helyzet már arra, hogy Végh Sándor is önálló kötettel jelentkezzen. Az évek során annyi verse, prózai írása összegyűlt, hogy kissé megrostálva, egy kötetbe szerkeszthette őket. Saját bevallása szerint „erős felindulásból” fog tollat, azaz ha valami megérinti, ha valami újat fedez fel, ha valami javítani, kibeszélni valót talál. Egy írónak, költőnek nem is lehet más feladata, mint ez, az: hogy jobbítson környezetén, vagy legalábbis megpróbálja! Manapság már ezért a próbáért is sok esetben „hátrány” éri az alkotó embert; le-, kinézik, megvetik, vagy enyhébb esetben habókosnak tartják. Holott, ha figyelmesen végigolvassuk sorait, rájövünk, hogy valamilyen tudnak ezek az emberek a Világról, az igazságról, az emberi életről! Végh Sándornál is ezt eredményezte az őszülő szakállt, illetve hajszálakat is hozó korosodás. Beérett, akár a pincék hidegében tárolt nemes borok. És, hogy stílusos legyen, „fogyasztásra alkalmas lett”. ☺

A kötet a Juhász Nyomda KFT-nél a Szerző szerkesztésében, Fülöp Kinga elő-, és hátlapjával, Dániel Nagy László és Nagy János előszavával, 98 oldalon jelent meg.

Péter Erika: Mindörökké mosoly...: Talán nem véletlen, hogy egy a gyerekekkel és a zenével sokat foglalkozó ember, jelen esetben Péter Erika, ennyire szeret játszani. A szavakkal, a rímekkel, a sorokkal. Versei sok esetben remekei a magyar nyelvnek, hiszen a szójátékokkal, nagyon jó szemmel és füllel észrevett hasonlóságokkal, zeneiséggel akár slágerei is lehetnének annak. Már ha a magyar nyelv rászorulna erre. Így születnek a fülbemászó dallamokhoz írott szövegek, egy ilyen tehetséges, és hozzáértő ember tollából. A magyar nyelv ápolója, „kedvesnővére”, istápolója lesz ezáltal. Ám a sokszor gyermeki, játékos hang néha komoly, és komor hangulatba csap át. Ilyenkor is figyeljünk Péter Erikára, mert tudja, mit beszél! Tapasztalt már sok mindent, s most interpretál; önmagáról, rólunk, a környezetről. Hibáiról, hibáinkról, érényeinkről. Magyarán és egyszerűen a Világról. Én szeretem!

A kötet az Accordia Kiadó gondozásában, borítóján Bertalan Tivadar olajfestményének felhasználásával, több szponzor segítségével, 120 oldalon jelent meg.

A fenti kötetekről információ kérhető a megrendeles@verslista.hu címen is!

**VÁRHELYI KLÁRA (CHERNO): ZÁMBÓ ZALÁN GRAFIKÁI
AZ ALKOT MŰVÉSZETI PORTÁLON**

„Ha egy műben elvont és emberi elemek ötvöződnek, mélyebb, teljesebb jelentést kap.” - köszöntenek Henry Moore szavai.

Ahogy megnyitottam az oldalt, először a puritánsága tűnt fel. Sehol egy életrajz, fotók, fórum, csak a rajzok katonás rendben egymás mellé rakva. Úgy érzem, a lap még egyszerűen nincs kész. Aztán elkezdtem nézegetni a képeket, és rájöttem, hogy nincs is szükség másra.

Tizenöt kép emberről, fáról, természetről, ezek kapcsolatáról, egy testté váló összefonódásáról. Fekete, fehér és barna keveréke formáz alakokat, ahogy eggyé olvadnak az ágakkal.

Egy földistennő, haja indákként szövi át a sziklákat.

Angyalalak. A gyökerek közül, vagy épp azokból nőtt ki. Elvágódva tárja szét szárnyait, de eredete még a földhöz köti őt. A háttérben egy a fájától már elszakadt lény repül. Az itt hagyott törzs kiszáradva, halálra ítélve mered ki a vízből.

Vagy a szintén arctalan fehér női és férfitorzó az Uránusz bolygó és megtépázott, idegen növények közé zárva. Néhol az Uránuszt hatalmas, egész eget betöltő hold válja fel, néhol a felhők közül figyelő szemmé változik. Nézi a pásztorlánykát, ahogy a talajba gyökerezve örökre a szántóföld részévé kövült.

Akármelyik képét is nyitom meg, mindenhol a természet és az ember különös, fantasztikus összefonódását látom.

És végignézve a pályaműveket, végül mégis az az érzés marad meg bennem, hogy jó lenne legalább egy képet látni a rajzolóról, hogy a fantáziájához egy arcot is tudjak csatolni.

***

Zámbó Zalán alkotásai megtekinthetők társoldalunkon, - az **Alkot Portál** oldalán (<http://www.alkot.hu>) is - ahova várjuk a Te művészettel kapcsolatos honlapodat is!

Zámbó Zalán honlapjának elérhetősége:

<http://zambozalan.alkot.hu>

SZÁZDI SZTAKÓ ZSOLT: FODOR ÁRPÁD ÍRÁSAI A POÉTA IRODALMI PORTÁLON

A minap kaptam a felkérést a szerkesztőktől, hogy a legújabb számba írjak bemutatást Fodor Árpád verseiről, amelyek a társoldalunkon, a www.poeta.hu-n találhatóak. Bevallom, először nem nagyon értettem, hogy miért pont én kaptam ezt a feladatot, de aztán elolvastam Árpi bemutatkozását, és rögtön világos lett minden.

A névre kattintva egy fénykép jelenik meg, alatta a pár soros bemutatkozással, amiből kiderül, hogy ő is felvidéki, mint én, ő is egy kicsi faluban él, mint én, ráadásul egy híján még az éveink száma is azonos.

Ezek után érthető kíváncsisággal olvastam végig Árpi verseit, melyeknek témáit a falusi életből meríti a szerző. Megénekel egy reggeli ébredést, amikor a szobánk ablaka előtti fán madárdalra ébredünk (ezt az élményt városi ember nem ismerheti), mindennapi kenyerünk útját az aratástól az asztalunkig, az érzéseit, szerelmeit, csalódásait, egy apa büszkeségét. Természetesen, tágabb környezetével is foglalkozik, és nem hiányzik palettájáról az a téma sem, amit Petőfi óta minden magyar költő legalább egyszer kötelességének érez a tollára tűzni: a magyarság problémája.

Nem, nem egy tanult költővel van dolgunk, aki tisztában van a verstan valamennyi szabályával. Néhol talán döcög a ritmus, kifogásolhatók a rímek, de hát fontos ez? Nem az a fontos, hogy Árpi résznyire megnyitja azt az ajtót, amelyet pedig legtöbbször oly gondosan zárva tart? Az eddigieket összegezve elmondhatom, hogy kellemes délutánt töltöttem el Fodor Árpád verseinek a társaságában, és általuk egy igazán rokonszenves embert ismerhettem meg!

Kedves olvasó, ajánlom a figyelmedbe Fodor Árpád verseit!

***

Fodor Árpád írásai olvashatók társoldalunkon, - a **Poéta Irodalmi Portál** oldalán (<http://www.poeta.hu>) is - ahova várjuk a Te írásaidat is!

Fodor Árpád honlapjának elérhetősége:

<http://fodor.poeta.hu>

CSÖREGINÉ BARANYAI ANITA: ADVENT

Advent: latin kifejezés, melynek jelentése: az Úr érkezése.

Advent, a karácsonyra való előkészületek ideje, valamint az egyházi év kezdete.

Ideje az András napjához (nov.30.) legközelebb eső vasárnapkal kezdődik.

Első utalások az adventre az 5-6. századból származnak, s ezekből az írásokból tudjuk, hogy akkoriban még 3 napos böjt is kapcsolódott ehhez a szokáshoz. XIV. Kelemen pápa az adventi szerdákra, péntekekre rendelt böjtöt, a szombatokra pedig megtartóztatást.

Az 1611. évi nagyszombati zsinat Vízkeresztig a házasságkötéseket is püspöki engedélyhez kötötte. Így természetes, hogy a táncmulatságok, lakodalmak is szüneteltek.

Néhány vidéken gyermekek kántálása (karácsonyi köszöntés) jelezte kezdetét.

Különféle hiedelmek is kapcsolódtak az adventhez:

- az első hajnali misére harangozásokor amelyik lány a harang köteléből három kis darabot szakított és a hajába fonta a szálakat, az a farsang idején sok kérővel büszkélkedhetett;
- Erdélyben a hajnali mise alatt minden ajtót, ablakot, sőt ólat be kellett zárni, mert ilyenkor a boszorkányok állati alakot öltve kárt okozhattak;
- az Ipoly mentén azt tartották, hogy az elásott pénz (kincs) advent idején megtisztul.

Az adventi időszak kiemelkedő ünnepei:

- December 4.: Borbála, a bányászok és várak védőszentjének napja. A lányok pártfogója.
Az ekkor vízbe tett gally, ha karácsonyig kivirágzott, akkor a lány felkészülhetett a férjhez menéshez.

- December 6.: Miklós napja.
- December 13.: Luca napja. Szigorú dologtiltó nap volt a nők számára. Az elővigyázatosság nem árthatott, hiszen ezen a napon mindenhol boszorkányok leselkedtek. Leleplezni őket a Luca-szék segítségével lehetett.
A legények „kotyolással” megvarázsolták a tyúkokat, hogy majd jól tojjanak, illetve termékenység- és szerencsekívánó formulákat mondtak.
- December 24.: Ádám, Éva napja.
- Karácsony: A téli napforduló ünnepe, de Jézus születésére is ekkor emlékezünk. Közismert szokás a betlehemezés, mikor a falu népe előadta a Szent család történetét.
- December 26.: István napja. Egészség- és termékenységvarázsló nap volt.
- Aprószentek: Egészségvarázsló nap, ezért vesszőből font korbáccsal megcsapkodták a gyerekeket, hogy szépek és egészségesek legyenek. A legényavatás is ekkor volt.
- Szilveszter: Az év legvidámabb éjszakája, Szilveszter pápa emlékünnepe. Eltemették az óesztendőt, és varázslások segítségével (ólomöntés, gombócfőzés...) igyekeztek megtudni a jövőt.
- Január 1.: Újév napja. Szerencsevarázsló és gonoszűző ünnep. Az egész napot vidámság, mulatozás jellemzi. Időjárást is szoktak jósolni ezen a napon.

***

A Csöreginé Baranyai Anita etnográfus, tanár által írt könyvek megrendelhetők a megrendeles@vpm.hu címen is. Az általa írt **Népművészet**, illetve **Néprajz** c. kötetekről a következő oldalakon olvashat az érdeklődő bemutatót: http://www.verslista.hu/klubelet/egyeb_elemei/anita.htm.

A Vizualis Pedagógiai Műhely honlapján, a <http://vpm.hu/kiadvany/6lap.htm> címen pedig az általa írt Hon- és Népismeret 5. ill. 6. évfolyam számára című tankönyvek ismertetőjét lehet elolvasni.

VERS- ÉS NOVELLAPÁLVÁZATOK

A Barátok Verslista vezetői minden hónap első napján irodalmi pályázatot hirdetnek ki. Két téma megadása után a levelező lista tagjainak egy hónap áll rendelkezésükre, hogy írjanak verset, mesét vagy egyéb prózát, majd a pályaműveket név nélkül szavazásra bocsátják. Az alkotásokra a levelezőlistán és a Verslista honlapján is lehet szavazni. Összesítés után az első helyezettek értékes könyvjutalomban részesülnek. Most következzenek az elmúlt fél év legjobb alkotásai:

2006. FEBRUÁR

Péter Erika: Jelkép

Az Anya sokat töprengett, milyenre készíttesse a sírt.
Nem akart semmi hivalkodót. Azt sem szerette volna, hogy mint a tömegsírok, beleolvadjon a temető jellegtelen betondzsungelébe.
Hiszen nem volt mindennapi a fia. Jóképű, udvarias, érzékeny és nagyon tehetséges. Operatőrnek készült. Kedvenc költője József Attila volt. Ismerte szinte minden versét. Csak Őt nem a vasúti sínek vonzották, hanem a metrók sötét alagútjának mélység-sínei.
A ki-tudja-hová vezető, ismeretlenségbe tartó vaspárhuzamok.

--

A fiatal erdélyi szobrász nemrég települt Magyarországra. Nevelőtanárnaként dolgozott. Nemigen ismerték erre felé. Elvállalta a munkát, annak ellenére, hogy nehezen értette meg mit kérnek tőle.

„Miféle fa? Miféle pad? Szeretne csináltatni egy padot és fát ültetni mellé, oda, ahol szívesen üldögéltek, találkoztak valamikor?”

„Nem, dehogy!” - tiltakozott az Anya.

Hosszasan beszélgettek. Igyekezett összefüggően mesélni a fiáról. Csalódásairól, megvalósult és a már soha meg nem valósuló álmairól.

Később kimentek a temetőbe. A fiatalember a szomszéd sír beton-szélére telepedett. Egyszerű írólapot és grafitceruzát vett elő. Rajzolni kezdett. Amikor elkészült, megmutatta a skiccet. Az Anya arcán megjelent az első mosoly.

„Igen!” - mondta.

--

Jóval Halottaknapja előtt kész lett a sír. A fejfa helyén támla nélküli, középen kettéhasított mészkőpad áll. A törésvonal közepéből egy törpeakác néz fel az égre. Az Anya ültette a fiatal szobrász segítségével. Azt mondják, ez a fa 100 évnél is többet él ...

A sírdombon örökzöld a fű. Kevés gond van vele, csak nyírni kell néha. Az Anya az összes ismerősnek, és minden arra járó idegennek elmondta -, szeretné, ha tárgyként, valódi padként használnák e különös fejfát. Jó lenne, ha leülhének, pihennének, elgondolkodnának itt az emberek...

A pad szélén, a név és a kereszt mellett egy kevesek által ismert József Attila verssor olvasható:

„Ide újra a szeretet jön, s mindenkinek fakad bocsánat.”

2006. MÁRCIUS

Fuchs Izabella (Femis): Tavasztalan

Ha nincs mit menteni az átmenettel,
megszűnnek a lélek évszakai,
s lombtalan, virágtalan lesz az ember,
mert rügyeket már nem tud bontani.

Boldog gyümölcs sem édesedik benne,
nem lángol föl az őszi fájdalom,
mintha belül oly mozdulatlan lenne,
akár egy darab megkötött beton.

S az üresség súlya magába húzza,
mert nincsen annál nehezebb teher,
mint ha képtelen tavaszodni újra

s élni KELL a lélek szerelmeivel,
hogy életünk kis pályáit befutva
lombunk, virágunk sose tűnjön el.

Kovács József Tibor: Késő!!!

Talán már késő,
És talán kevés
Felírni a lapra
Hogy legyen már elég
A szózatból,
Mit hazug szavak szültek!
Gondolkodás helyett
A terekre gyűlnek,
És a tömeg tapsra vált, ha kell.
Mindegy, hogy fekete vagy fehér!
Ez az ország lesz a legjobb hely,
Csak ikszeld be a nevét
A lapon, és utat mutat neked,
Amelyen kijuthatsz az ingoványból,
Ahova egyszer már Ő vezetett.

Érzem, késő,
És kevés is vagyok,
Egyedül maradtam,
Egy név a kiháló fajok
Bővülő listáján,
De nem tüntetnek értem,
Hiszen túl sok kárt okozott
Eddig is gondolkodó létem.

Tudom, késő
De papírra vésem, amit tudok:
Az Árpádok vére
A föld alá bukkott.

2006. ÁPRILIS

Végh Sándor: Kocsmacsend

Szigorú álmétkodásom terét veszve, elszáradtam, torkom köszörülve bámész képekhez tornyosulok, szédelő habok fölé könnyöklődnék mindennapjaim.	Gyűnött tegnapom vértezett robaja, izzadó örömök kínlódó csikorgása zúgó ármány, ömlő sikollyal, csábító kéjjel hiteget hűségzavakkal holnapokat.
--	---

Itt hallom a füstöt, rekedt morgást,
miközben pörköltfoltos térképek
között, piros kockákra kapirgálom
a légyiszkos tegnapot,
szinte ott vagyok,
s csak vagyok!

2006. MÁJUS

Jávorka Ágnes: Akkor éjjel

Akkor éjjel hallgatott a táj
a sötétség bénította szánk
s én neked adtam a Holdat
szívünk közé tettem hogy láss
de te lehunytad szemed
pedig éreztem akarod

Akkor éjjel a szél is megállt
mellénk állt hallgatott
s én messze elkergettem
hogy titkunk titok maradjon
de te elszaladtál rám se néztél
pedig éreztem neked is jó

Akkor éjjel megrepedt a föld
könnyeim mélyítették a réseket
s én testem dobtam a tűzbe
hogy lelkem érinthesd meg
de te a tűzbe nyúltál értem
pedig éreztem hogy fáj

Akkor éjjel összeégett bőrünk
kifolyt szemünkkel vártuk a hajnalt
s én azt mondtam egyedül megyek
összeszedem elporladt csontjaim
de te nem szóltál semmit
pedig éreztem nem akarod

s most éjszaka van megint
zúg a szél és üvölt a táj
s én megrengetném a földet
hogy lángoljon a világ
de te a csillagok közt alszol

***

A Barátok Verslista **Képzeld el...** c. folyóiratának eddigi öt száma a <http://www.kepzeldel.hu> oldalon is megtekinthető. A folyóiratunk első négy száma pdf formátumú e-bookként is letölthető. A folyóiratunkkal kapcsolatos észrevételeket a folyoirat@kepzeldel.hu címre várjuk.

2006. JÚNIUS

Kovács József Tibor: Emberré lettem

Mint megrakott máglya,
Mit bűnökért emeltek,
Úgy éget el bőröm,
Mit lélekre lepelnek
Terített az Isten.
Izzanak a sejtek,
És serceg bennem a zsír,
Verejtékem szaga
Már a legyeknek is hír:
„Lesz ma tor itt ingyen!”

Eső kellene, égi áldás!
Tisztító kéznek lágy simítása,
Létnek erdeje, régi szállás,
Itt él a Gonosz, ott a Jó társa,
Akit dühébne a kútba lökött.
Emberré lettem emberek között!

2006. JÚLIUS

Szilágyi József (Árvai Emil): Magányos versike

Láttam a magányt.
Fájdalom volt arcán:
nem érti senki,
ő sem ért senkit.
El kell csak játszani
naponta azt, ami
elő van írva,
nevetve, sírva,

de inkább nevetve;
sírni már nem illik
modernebb szerepbe'.
Mondani nincs mit,
s nem fontos. Semerre
nem ő megy, csak viszik.

***

LENGVEL SZABÓ LÁSZLÓRA EMLÉKEZÜNK:

Lengyel Szabó László: Cím nélkül

Az hogy vagyok
tény
bár csak átmeneti
állapot
mégis létem bármilyen
gyalázatos
élni jó
amíg a nap
ragyog

***

A BARÁTOK VERSLISTA 2006. ÉVI DÍJÁNAK DÍJAZOTTJAI:

Publikációért kategóriában idén két díjat adtunk ki. A két díjazott:

- Kamarás Klára
- Végh Sándor.

Közösségért kategóriában idén három díjat adtunk ki. A három díjazott:

- Fuchs Éva Izabella
- Nagy Mihály
- Várhelyi Klára.

Gratulálunk minden díjazottnak!

Anisse & Femis

A BARÁTOK VERSLISTA NYÍLT PÁLYÁZATA 2006.

„„ITT SZÜLETTEM ÉN EZEN A TÁJON..”

A Barátok Verslista 2006. februárjában kiírt, Költészet Napi nyílt pályázatának a témája: „Itt születtem én ezen a tájon” - Versek a szülőföldről, lakóhelyről... volt. A pályázaton minden amatőr író indulhatott - határainkon belül és határainkon túl is - magyar nyelven írt versekkel. Végül 50 fő 111 verse érkezett be. A pályázatos írások elolvashatók Poéta Portálunkon a <http://kolteszetnapja2006.poeta.hu> címen. A beérkezett versek értékelése kétféle módon történt. Volt közönségszavazat és volt szakmai zsűri is. Mindkét kategóriában az első három helyezettet díjaztuk. Gratulálunk minden indulónak!

SZAKMAI SZAVAZAT – I. HELVEZETTEK

Kamarás Klára (Sida): Letenyei fák

Ha átsuhansz a városon,
mert várnak hegyek... tengerek,
ha meg sem állsz, nem láthatod,
milyenek itt az emberek,
milyen a táj, a kis patak
partján a fűz, milyen a tér...
Az idegen továbbrohan,
a vendég mindig visszatér.

A templom előtt hársfa áll.
Mókus, madár otthont talál,
és bokrok árnya integet,
úgy hívogat, mint csókliget...
Virágos utcák, ablakok,
illatos kertek, balkonok...
Letenye parkja és tere
a Mura-völgy kis ékszere.

Rákóczi fáját láttad-e?
Ágai közt ezer mese,
legenda kél. Élet... halál.
Alatta sokszor állt a bál.
Hölgyek és grófok, víg idők,
később zászlókkal úttörők...
és ünnepek: az Új kenyér...
A platán alá mind befér:
évszázadok és a jelen.
Jelkép e fa: történelem.

Látott békét és háborút,
arany nyarat, sötét borút,
nem hajlott meg vihar előtt.
Ahogy a város: egyre nőtt.
Hát állj meg itt és nézz körül,
továbbrobogni, mondd, mit ér?
Itt vendég légy, ne idegen:
vendég, ki mindig visszatér!

Simek Valéria: Ez a föld

Mindent tőled kaptam. A porba
írt éveim hozzád hajolnak,
mint patak fölé a fűz. Becézlek,
óvlak. Benned suhanc vesszőből
erős fává magasodtam.
Mit adhatok, mint örök adósa
e földnek,
a lét szusszanásnyi percében?

Ez a föld elindult velem,
mintha élne, hideg éjszakában
volt lelke menedéke.
Emlékeim térképét az asztalra
terítem, s hallgatom az éj
csöndes lépteit. Az éjszakában
guggolnak a házak. Pihen a kéz,
a munkától fáradt. A Hold
sarlója már fenn csüng az égen.
A csend mélyéből kivirul a fény...

***

KÖZÖNSÉGSZAVAZAT – I. HELYEZETT

Kamarás Klára (Sida): Magyar vagyok

Magyar vagyok.
Ezt vállalom.
Ezer év gőgje nem lóg vállamon,
mert jól tudom,
hogy sem különb,
sem rosszabb nem vagyok,
mint bárki,
hát nem hagyom magam kizárni
onnan,
hol mindig önként voltam
jóban, rosszban.

***

A **Barátok Verslista** honlapja a <http://www.verslista.hu> oldalon nézhető meg. A feliratkozásokat a subscribe@verslista.hu címre várjuk.

EGY KIS VÁLASZTÉK - JELENLEGI TAGJAINK ÍRÁSÁIBÓL:

Vörös Bernadett (Angel): Kor

Mikor hajad majd
Fehér fátyolba öltözik,
A kor, mint a bor,
Megrészegít.

Lassítanod kéne!
Életed elmúlik
Egy perc alatt,
Ha így rohansz.

Állj meg! Nézz körül,
mily csodás a Világ!
Élvezz minden percet,
melyet itt tölthetsz.

Éld életed boldogan!
Zárd ki szívedből,
ki boldogtalan.
Élj okosan!

Egy életed van.
Hát becsüld meg!
Ne fecséreld el
holmi emberekkel.

Az időt visszaforgatni
nem lehet.
Éld úgy életed,
hogy boldog legyen!

Benkő Gabriella: Húsvét

Érzed a tavasz illatát?
A nedves hideg föld szagát?
Lélegzik a föld, ébredőn
Szellő suhan bárányfelhőn.

Köszöntlek téged, kikelet,
A felkelő nap rám nevet.
Megborzong a lélek bennem,
Húsvét dala ringat engem.

Égnek merednek dermedt fák,
Rügyek ébrednek. Él az ág!
Reggeli harmat permetez.
Légy áldott, ébredő meleg.

Ünnepel a Föld, a lélek.
Ne legyen ma köztünk vétek.
Amint a természet újul,
Hideg lelkünk lassan gyógyul.

Köszöntlek, húsvét szelleme!
Tavasz első lehelete.
Búgó galamb fenyőágon,
Két karom egekbe tárom.

Mily gyönyörű, felemelő,
Jégszíveket melegítő,
Arcot mosolyra derítő,
Húsvét!! Mint hímzett terítő.

Fekete Eszter (Arthemis): Levél a túlvilágról

- Feri! - rontott be egy este Tamás a barátja szobájába - Klári meghalt az éjjel!

- Sajnálom... Nekem is hiányozni fog... Gyere, ülj le! - egy pohár vörösbort tolt elé - Idd meg! Jót fog tenni. Mondj el mindent! Mi történt?

- Azt tudod, hogy fél éve megállapították, hogy tüdőrákja van. Akkor nem akartam elhinni... hisz nem is dohányzott! Már előrehaladott volt az állapota... A kemoterápia sem sokat segített... És éjjel meghalt. Így végezte az a gyönyörű lány... anélkül, hogy visszanyerte volna az eszméletét, hogy egy utolsó szót válthattunk volna...

A másik férfi egy levelet húzott elő...

- Ezt Klári adta nekem a kórházba kerülése előtt, hogy a halála után adjam át Neked.

Ferenc ezekkel a szavakkal magára hagyta barátját, és átment a másik szobába.

Tamás remegő kézzel bontotta fel a zárt borítékot. Először csak nézte a drága betűket, később aztán olvasni kezdte a levelet...

Édes Egyetlenem, úgy érzem, nem sokáig élek már ezen a földön. Azért írom most ezeket a sorokat, mert így a túlvilágról is szólhatok Hozzád... Elmondhatom, hogy a halál sem választ el Tőled. Most is, itt is mindennél jobban szeretlek, és ha magányosnak érzed magad tudd, hogy a lelkem öleli a lelkedet.

Az én távozásom nagy törés lesz Neked... de szeretném, ha nem törne ketté az életed. Azt akarom, hogy jó rendőr legyen belőled. ..én minden pillanatban melletted állok, támogatlak.

Ha egyedül érzed magad, nézz fel a csillagos égre - annyit gyönyörködtünk benne együtt is - és látni fogod, hogy különösen fényesen ragyognak fölötted az apró égitestek, mert szerelmünk fényét tükrözik vissza, mely az idők végezetéig élni fog.

Ha új szerelmet találsz - és fogsz majd, nem kétlem - ne habozz elfogadni! A lelkem örökké vigyáz majd mindkettőtökre. Élj, drágám, mert

Neked élned kell még... és ha a lenti küldetésed lejár, az én ölelő karjaimba érkezel, és örök szerelemben egyesülünk...

Aláírás nem volt a levél végén.

Tamás órákig ült némán, újra és újra olvasva a drága sorokat. Lassan új élet költözött a lelkébe. Nem érezte többé magányosnak magát.

Minden feladatot sikerrel vitt véghez a rendőrségen, így magas beosztásba került. Később megnősült, gyermekei születtek.

Mindvégig érezte, hogy nincs egyedül, hogy a lelkét öleli egy másik, már célba ért lélek... és éjszakánként mindig különösen fényesen ragyogtak rá a csillagok...

Tatár Judit (Bambusz): Szeretlek szerelemmel

Mint hasadnak jégtáblák ablakunk előtt,
úgy olvad szét bennem a jeges, a zordon
kétségbeesés - ó szép Rolvsfjordom -,
közelgő ölelésed gondolatára.
Ébren álmodom.

Fóka- és vidralesre indulok Veled,
északi fények tündöklő takarásában
milliárd csókcsillaggal hintem égboltodat,
mi rám borul majd, amint lebukik a Nap.
Magamra vonlak.

Két óvó karod, mint bársony bölcső ringat,
szerelmes hímvággal fél-szelíden ölel.
Megtaláltalak, már nem engedlek el.
Hálóban ficánkoló hal, foglyod vagyok.
Szeretlek szerelemmel.

Várhelyi Klára (cherno): Itt születtem én, ezen a tájon

Hallod, sistereg a tévé, az apám kiabál, vad
dühvel ugat néhány kutya, bokrok alatt lelapulva
macska figyel, s a sötétből éberén izzik a zöld szem,
izzik, akár lámpátlan utak végében a lámpa,
és a sikátor mélyén ebben az éjben aléltan
s részegen alszik a csend, s otthontalanság ül a néma
arcokon, oh igen, éber szótlanság ül a város
házaiban, hol nincsen munka, nincsen ebéd, hol
nincsen elég szeretet. Lásd, itt születém, eme tájon.
Itt élek, hol reggel a nap vörösen kel a házak
öble fölött, s panelek közt felvert por feleselget
vissza egy-egy pimasz, ostoba mondatot, és letelepszik
egy siető, egy névtelen arcra, egy új autóra,
egy darab aszfaltcsíkra, betonra, lesz így egy az úttal,
és egy a szélvédővel, az arccsonttal s a rohammal,
átrohan és átgázol a városon, életem, álmon,
utcánkon, majd végül anyámként lép be az ajtón.
Itt születek s halok. Otthonom...

Gergely Beatrix: Változás

Ballagtam az idő ösvényén,
Itt ébredtem,
A március hónap elején.
Telik a nap és az éjszaka
A meleg napot váltja,
Az éjszaka hideg csillaga.
A tél elsietett, állt tova.
Helyét átvette a tavasz virága.

Dobrosi Andrea: Egészen

Félig hogy hihetnéd,
mindent hihetsz nekem,
kezem kezédnek él,
vétked is szeretem?
Mindig hazavárlak.
Ha nem jössz, nem kérlek...
Maradok, ki voltam;
fiam vagy egészen!

Vozárik Lajos (dalos): A tó

Hegyek közé szorítva
pihen egy tó. Vize tiszta,
benne minden látható.

Tükrében magát nézi
a mélán vérző pamat-felhő,
az izzó palaszürke szikla,
a gyermekét ringató sellő,
a lustán halászó récepár
meg a haját bontó fűzfaág.

Vagy a nádas, min szellő neszez,
rajta bájos madár-hangjegyek.
És a partján fekvő kis ladik
mely új kötelet,
dagadó vásznat álmodik.

Csak engem nem lát
vizében senki se.
Én lennék a tó,
vagy ez is csak mese?

Sztudva Péter (Aludtteya): Csábító fekete

Míg nem ismertelek,
Nem is sejtettem,
Létezik efféle gyönyör,
Mikor megízleltelek,
Tudtam, hogy elvesztem,
az élmény mindent elsöpör.

Ha csak rád gondolok,
S szerelmed kortyolom,
Simogatón, selymesen s fájón,
Vagy ha csak nyugalomra vágyom,
Gyöngéd karjaimba zárlak,
Hogy a melegség átjárjon.

Hívogat édes-keserű illatod,
A szenvedély lángra korbácsol,
És ha a csábítás hideg, áltató,
Csak egyszerű ember leszek.
Nem küzdök ellened-veled,
Mint ahogy az lenne várható,
Hanem mindent megteszek,
Hogy magamhoz édesgessenek.

Szerelmem minden cseppje,
Mosolya, könnyei, összes terhe,
Sikerek, szép szavak, életem
Kudarcai mennek vesztőhelyre,
Cukorral megszórva ... S egy kanállal
Keverem egy csészében fekete levesem.

És mikor ajkaimhoz érsz,
Cseppenként szívlak magamba,
Élvezve minden hörpintést,
Mely oly aranyló sárga, mint a méz,
S ha már elhittem minden percet,
Melyekért a szívem most is reszket,
Lehunyorom lustán mind a két szemem,
S ott lebeg a finoman őrölt kávézem.

Móricz Eszter: Szatmár gyöngye

Nem tudom,
hogy hol van még ilyen
tündérbert!
Mindenütt, amerre megyek,
körös-körül a vidéken
aranyló almafát látok.
Valahol traktor hangja
veri föl a csendet, és
madarak trillázó éneke
a fák tetején.
Ülök, némán gondolkodom,
vajon mit csinál ott
az ember, ahol
mindez nincs?

Gósi Vali: A fonott kosár

Erdő szélén, folyó partján,
domb ölében, kicsi völgyben,
édesanyám lágy ölében
éltem boldog életet.

Enyém volt az egész világ,
kis patak, rét, erdő, virág,
tavaszt hozó barkaág,
rügyfakadás, hóvirág.

Ott várt rám a gondtalan nyár,
téli estén mesevarázs,
álmot hozó simogatás,
kosárkában fonott kalács.

Város zaja elcsábított,
boldogságom is elhagyott.
Álmomban, ha jön az este,
megyek Anyámhoz sietve.

Álmat szövök, boldog álmat.
szaladok a régi házhoz,
ahol kalácsillat vár, s asztalon
a régi, kopott kis kosár.

Molnár Szilvia: Félálomvág

úszó holdfényt kondulok
éjjeli égen
szétterítem reményem

Szabó Gitta: Kikelet nyitánya

Íme, a tavasz várva vár,
Ezernyi kis madár dala száll,
Daluk a kikelet nyitánya, a
Szerelem kapuit kitárja.

Mezők temérdek virága,
Bársony illatok kavalkádja,
Szerelmes kérész járja násztáncát,
Tiszavirág lobbanását.

Kikelet édes szavára
Életre kelnek a vágyak,
Szívem szerelmes dobbanását
Dalolja néked egy csalogány.

Benke Rita: Aranykorom

ötvenéves asszony
amit eddig hozott
bőre alatt léte dobol
éghetetlen arany korom

**Sándor Gyula: Este a pusztán
(Régi Magyar Tájak sorozat)**

Lomhán kondul a kolomp az öreg kos nyakába'
Hazafelé tart a nyáj a végtelen pusztába'
Lehull a fényes napkorong a rónaság szélére,
A juhászné is készül már, s terít estebédre.

Messze túl az égen, mint vibráló lidércek,
Izzó pírba váltanak a hervadó fények,
S érkező az alkony, megfakult ruhába'
Ráleheli fátylát a szendergő tájra.

Akolban a birgék kérődzve hevernek,
A petró fényénél lassan elpihennek,
Sarokban a bojtár a pörköltet majszolja,
Majd illatos szénán, térvén nyugovóra.

Csak egy kuvik kiált a géznek csúcsáról,
Borzongva hallgatják az alvószobából.
A távolból neszez a nádas suhogása,
Hol toportyán oson a sűrű éjszakába.

Mélyeket bölint a csend, kialszik a lámpa,
Ráhagyván a tanyát az éber kutyákra,
S míg felcsendül a tücskök síró hegedője.
Álom ködök libbennek, lassan, szétterülve.

Bató Boglárka: Alulnézetből

Szinte mindennap találkozott a babakocsis fiatalasszony a hajléktalan öreggel. Ott volt a férfi a bolt mellett, néha olcsó bort kortyolgatott, de jobbra inkább csak álldogált és nézelődött.

Egy kutya is ült nem messze tőlük, a gazdájára várt. Amíg az meg nem érkezett a távolsági busszal, az állat hűségesen várakozott. Az asszony hozott neki néha ennivalót. Egyszer így elegyedtek szóba az öreggel. Az elmesélte, hogy birkózó volt az egyik környéki sportegyesületben, jól ment neki. Arról szemérmesen hallgatott, hogy hogyan jutott hajléktalan sorsra, csak azt mesélte el, hogy drága az albérlet, és neki 30 ezer nyugdíjból kell kijönnie. Abból már lakásfenntartásra nem futja. Napi pár zsemle jut csak, így sem tart ki hónap végéig.

Az asszony megsajnálta, és adott neki 200 Ft-ot. Nem sok volt ez, de ő is a konyhapénzből vette el. Még főhetett is a feje, hogyan rakják össze azt a 3 havi kauciót, amit az új albérletben kérnek. Mert a régiekből el kell költözniük.

Kicsit elmélázott az élet igazságtalanságán. Az a nő, aki kérte a kauciót, jól öltözött volt, zsíros állással az önkormányzatnál. Neki magától és családjától kellett megvonna a falatot, hogy ki tudja fizetni azt a pénzt.

A férfira nézett. Legszívesebben kimosta volna a koszos ruháját, és felhívta volna magához, de félt, hogy a házban megszólják a lakástulajdonosok. Hiszen ott neki csak arra volt joga, hogy mindent pontosan fizessen, másra nemigen.

Az öreg örült a pénznek. Boldogan csoszogott be a boltba egy kis ennivalóért. Azután elment a szálláshelyére, a felüljáró alá. Ott többemagával éldegélt. Egészen komfortosra megcsinálták a helyet, volt ott kimustrált heverő, amit a ráterített pokrócokkal tett viszonylag kényelmessé, így nem érezte a kiálló rugókat. Egy leszakadt ajtajú szekrénybe beletette a zsemléket és a parizert. Örült, hogy aznap is talált egy jóindulatú embert.

Éjszaka gyönyörű álma volt. Egy fehér damasztabrosszal leterített asztal előtt ült, előtte egy nagy tál, púpozottan tele töpörtyűvel. Mellette egy kiló szeletelt kenyér és uborkasaláta. A zsigereiben érezte, ahogy dübörög a gazdaság.

Hirtelen felébredt. A feje felett akkor húzott el egy kamion.

Csatlós András: Miskolc

Miskolc nagy város,
-utca, ipartelep-,
Játszótér is akad,
s az utcán sok gyerek.
Fekszem a sötétben
és nem jön az álom.
Csak azt tudom, hogy
Miskolcra vágyom!

Győr, Szeged, Debrecen,
Mehetnék szép sorba',
Városról városra
Lassan bandukolva.
Sok idő eltelik,
Míg a megyéket bejárom.
Csak azt tudom, hogy
Miskolcra vágyom!

Ott az Avas, melyet
hegynek is becéznek.
S a templomokból halkán
Kihallik az ének.
Vasárnap van ismét:
túl vagyunk a nyáron -
Lehet ősz, jöhet tél:
Én Miskolcra vágyom.

Pogány Zoltán (Betyár Benő): Mivé lettem?

Mivé lettem?
Költő?
Szánom!
Halál se győz:
csak az álom.
S ha mégse? Más?
Bármi.
Bánom!
Akkor álom:
bősz halálom.

Szilágyi József (Árvai Emil): Tékozló fiú

Untam a jólétet, azt a tiszta rendet,
amit élveztem bár, de nem értékeltem.
Vártak a kalandok; magam ura lettem,
mikor kizsaroltam örökségemet.

Míg a pénzem tartott, szabad ember voltam,
mindent megtehettem, de inkább a rosszat.
Aztán szolga-sorban hizlaltam disznókat,
éhesen, rongyosan, s jaj, magányosan.

Napnál világosabb így lett a számomra:
otthon a béres is szolgál boldogan,
jóban gyönyörködve szíve és a gyomra.

Elindultam haza; apám nagyon várt ott:
ő a szeretetét tékozolja jobban...
...Új életet kaptam, mikor megbocsátott.

Egry Artúr: December

harangok szólnak még, szárnyas hangú félrevert imák,
köd térdel a mellkasunkra, ahogy a kő növeszti
bennem s benned kihajtva hatalmas szirmú bánatát,

az egész ránk telepszik, befon, szétárad és dagad,
jobbágy-daróctól nyomort izzad velünk ez a kocsmá,
s december szégyenétől, bárhová száműznéd magad!

Kovács György: Tavasz ünnep

Napfénytől hangos már az égi katlan,
hóbuckák eltűnnek földrögök mélyére...
Szárnyaló vágyaink remegve, riadtan
sodornak minket kéklő hegytetőkre...

Ó, mily lakatlan minden emberi szív!

Napistenünk fénytől duzzad már,
Sugarait ontja púpozott kosárba...
Istennőnk lehelete, mint holdsugár
füstfoltos szellőket rebbent poharába...

Rügyeket bontanak cserjék és erdők,
madárfütty dallama homlokunkra száll...
Zöldellő mezőket ringat a határ...
s illatos présekben nektárjába zár
minden elhervadt, zsenge rózsaszál...

Új tavaszt dédelget Istennőnek méhe,
élesen pattog már ásó és kapa...
Déliab reményünk elfoszló képe
vánkosunk sírjára díszeket ragaszt...

Jöjj hát, új, éltető világunk!
Szirmaidat szórd szerte otthonunkba!
Bőség áldjon minket esztendőnk teljében!
Sóhaj és bánat talpunk alá szálljon!
Napkirályunk uralma - végvárakig hágjon!

Fetykó Judit: Pünkösdi hava

Csendes, napsütéssel festett s távoli légköri homály
színeivel jött el a május, s közeleg vele a nyár.
Zöld sátorával a friss lomb ígér régi-új meséket,
nincs májusfa a kapukon, mi idéz szokás-emléket.
Néha, néhol egy-egy csokor vagy kosárban hortenzia
szégyenlősen mutatja magát, mintha tán takarnia
kéne a szándékot, mi régen oly természetes, szép volt -
most múlt, öregek régi meséje, megkopott emlékfolt.

Itt a május, ez a Május, majálisra kél a város,
ki a hegyekbe, ki a ligetbe, zene szól; itt egy gitáros
penget, és a dallam el- meg elfoszlik a többi hangon,
vad-motoros banda fülsértő zajjal rohan át a parkon.
Otthon - orgona nyílik, s készül dúsan a labdarózsa,
ma itthon, a panelben vagyok az otthon, a kert adósa;
behunyt szemmel annak a csodáit, májusát idézem -
sétálunk a parkban, s az elvadult galambokat nézem.

Egy léggömb szellőtől elragadva végigszáll az égen,
nézi: túl a nagyvároson virágok nyílnak a réten.
Ám mégis, ez a május, a Május, mi ma tovaröppen,
kinyit a tavasz, a nagy mágus, ruhája csuda zöldben
eltakarja múlt év, a múlt s külváros szemetét fűvel;
keveri a szél virágok illatát múltó idővel.
Ez most a május, itt a Május, ez az összes, a régi,
Hív ez a lomb, hív ez a fény, a múltat-jelent igézi.

Selmeczi Attila: Madárccicsergés

Madárccicsergés ébresztett reggel.
Miközben a Kedves testét éreztem magam mellett,
az ablakon kinézve láttam,
ahogy a táj virágba borulva fogadja a nyár közeledtét.
A nyár közeledtét, mely melegséggel vár engem is,
S ha jöttömre a napsugár fényével felel,
S ha arcomra hűs nárcisz illata száll,
A szívem titokban reád talál.

A szívem titokban lesz a tiéd,
És többé nem lesz, mi elválasszon minket,
Többé nem lesz, mi távol tart sokáig,
Mi levetjük együtt a fojtó bilincset!
Ledobjuk magunkról, s ha reggelente újból
A vágytól égve szelíden egymás mellett,
egymást átölelve ébredünk,
Ha a madárccicsergés dalára újra csak vétkezünk,
Akkor leszünk végül teljesen egyek.

Hanyecz István (shf): Aranyeső, vadgalamb

Mára kinyílt az aranyesőnek ezer ága,
a késői tavasznak itt gyér a napsugára,
virít már messziről az bokornak sárgája,
kő kertben megjött a tavasznak első virága.

Szimpla kék jácint is integet kandikálva,
megköszönti az tavaszt májusnak havába',
kacsint, bólogat neked a szerény kisvirág ibolya,
itt-ott sokszínű tulipánok mosolyognak a Napba.

Fáknak zöldellő rügyei egyre csak növekednek,
napról napra friss bársonyos levelek előjönnek,
zöldell a természet, s leveti téli, megunt gúnyjátát.

Megannyi madárdal veri fel a csendes tájat,
szürke vadgalamb ül egyedül az kopár ágon,
turbékol a párjának, hívja tavaszi szerenádja.

Százdi Sztakó Zsolt: Hiányod

Egyedül botorkálok a kihűlt világba',
lelkem árva, mintha fázna, s nincs, aki betakarja.
Édes, csapodár arcodat keresem,
de nem lelem,
hiába fürkészem a hajnali ködöt,
melyet tested irigyen magára öltött,
hogy sóvár szem ne érintse...
meg ne szentségtelenítse.

Molnár Szilvia: Vadászat

vadra leső
szemek közt
szikra ténfereg
lebeg az ősi
szenvedély -
a hús, a vér...
villantja zápfogát
az ugrani kész
emberállat
csörgedez neszező
lelkiismeretlenség.

Lengyel Szabó László: Felirat

Éj-mélyi csendben,
magam,
magam vagyok
itt lent.
Szívembe bezárva,
ott vagytok mind,
mint drágakövek,
mindörökre.
Őrizzétek
emlékemet
szívetekben.

Maszong József: Veled a réten

Emlékszel, kedves? - Kezed a kezemben,
réten sétálva szívünk teli volt örömmel,
tarka virágból fontunk fejedre pántot,
pajkos szél hajad fodrában játszott.

Az ifjúság elszállt, a fiú felnőtté vált,
mégsem tudtam feledni a rét illatát,
amely egyet jelent nekem - veled,
szívem trónusán maradtál örökre.

Kérlek! E pár sort fogadd tőlem,
mikor már a tavaszról ősz lett,
az élet nagy rétvén fogtam kezedet,
s ha netán vétkeztem is, csakis veled -

**Kiss Angéla (Mimangi):
Csak játék a szavakkal**

Csendes eső tájat fest
Hétfő figyel feszülten
Ködbe vesző nyári est
Éltetőn vizet keressen

Villámok nélküli esőn
Virág szirma is mosdik
Vasárnapra néz merőn
A felhőn túl a lazábbik

Szédült szárnyal tova
Merül már a hétköznapi
Buborék a szót bontotta
Lett égiség égis csöndnap

**Nagy László Zsolt:
Árnyékom**

Sötét kérdőjelle hajlott árnyék,
ki lehet, ha se jövőé se a máé.
Beton szürkéjére simuló éjfékete alak,
ki vagy Te, ha nem vagy önmagad?

Mi lesz veled, testetlen lény?
Velem vagy, de nem válsz részemmé.
Követsz. Gyakran vagy itt velem,
mozdulataimat utánzod nesztelen.

Örök sötétség számodra a világ,
pedig a fényesség az igazi hazád.
De eltűnsz, ha a levegő fénytelen,
Létezésed nincs, mégis létezel.

**Szakáli Anna: Ideleenn és odafenn
(Pogány Zoltánnak)**

Azt mondd, kedves,
választ írjak, verset.
S hogy unott a szó,
mely írja a rétet.

Azt mondd, avítt,
mit leírnak sokszor,
és avassá válik,
mint a tört fényű bor.

Mi gond a réttel?
Oly régtől hívjuk így!
Réteg réteggel
mezőket beborít.

Csoportosan nő
milliónyi fűszál,
bár egyforma mind,
mégis egyedül áll.

Mi mind fűszálak
vagyunk csak ideleenn,
kaszások jönnek;
állunk rendületlen.

Suhint a penge,
van, aki elesik,
harmatgyöngy-párta
könnyekben megfürdik.

Így fürdök én is,
enyém az emberlét.
Sokan, egyedül,
hol hazám lett a tét.

S ha Hajnalcsillag
fénye nevet le rám,
csillogni vágyom,
mert poros lett ruhám.

Onnan fentről más,
szebb lehet a világ,
bánatunk sem lesz,
csak fényes holdvilág.

De fentről mégis
ide, lentre vágynék,
mert idegenül
csillog ott a tájék.

A gondolat is
itt születik szépnek,
itt lenn a porban,
hol emberek élnek.

Pillanat vált át,
öröklét odafenn.
Boldog szelídség
a szó, mely velem van
ideleenn.

Tamás István: Mai gondolat!

Lehunyorod szemed,
álomba szenderedsz,
életed agyadban
filmként leperreg!

Várod a havat
lassan hozó telet,
szívedben mégis érzed,
hogyan van aki szeret!

Baranyai Csaba: Minden nap

Minden nap elérkezel hozzám. Minden nap eszembe juttat valami célszerszám, ami kezembe jutva emlékezni készítenet. Tudod, bűnös vagyok. Hónapok óta nem voltam kinn, de persze ismersz, én nem így emlékezem.

A minap (tegnap) volt nálam Balázs, bizonyára láttad. Jól elbeszélgettünk, úgy látom, már nincs nyoma a fájdalomnak, megbékélt. Pedig azt hittem, összeroppan majd, miután elmentél te is tőle (tőlünk). Bukásra áll háromból, de nem félek, Attila vigyáz majd rá, míg nagykorú nem lesz. Én nem hiszem, hogy kibírtam volna ép ésszel, amit neki szánt az ég. Kémia és Informatika volt tegnap. Az oskola pótolható. Tudom, nem így akartad, de hát így történt.

Gyakran eszembe jutsz. Fáj a lelkem, s t'án ezért is akarom otthon a vizet bevezetni a bátyóéknak. Neked. A bűvárszivattyú már rég lerohadt, valamit tenni kell. Úgy érzem, nem tettem meg mindent, 'mit az iskola után megtehettem volna. Lett pénzem, erőm, hogy segítsek, de nem tettem. Halogattam. Elkéstem. Oly hirtelen történt. Ha egy kicsi időt hagytál volna nekünk, t'án mosolyt tudtam volna még fakasztani arcodra, utoljára. Igazából csak az bánt, hogy az életeddel elégedetlenül, szomorúan haltál meg.

Most itt vagyok, készen állok. Küldj szerencsét, vagy ami módodban áll.

Minden nap gondolok rád, Édesanyám.

Minden áldott nap.

Koródi Sándor: Szükség

Szükségem van Rád, hogy legyőzzem
a félelmeimet,
S béklyóikat lerázva, végre újra
szabad legyek.
Szükségem van Rád, hogy az lehessenek,
aki vagyok,
S hazatérve Önmagamhoz, adhassam azt,
mit akarok.
Szükségem van Rád, hogy felemelj
erővel, hittel,
Hogy megküzdjek végre magammal, s újabb
próbatételeimmal.
Szükségem van Rád, hogy újra
higgyek, érezzek,
Szükségem van Rád, hogy Létezz,
mert nagyon szeretlek!

Szita Zoltán: Bújjunk össze

Az utcákon hol
jártunk
A sarkokon hol
vártunk
Bújjunk össze
kócosan.

Ahol a szerelem
bujdosott
Ahol a szívünk
dobogott
Bújjunk össze
kócosan.

A kialudt fények
nézőterén
Ahol döntöttem
merre lépjek én
Bújjunk össze
kócosan.

Ahol más mindenki
összebújt
Álmodozva vagy
szelíd haragosan
Ott bújjunk
bújjunk össze
kócosan.

Vékony Andor: Visszanézve

Hogy ilyen vagy olyan nem voltam,
Bár a mélyben szívem tán mást akart;
Hogy hittem és hiszek a kedves szónak,
Bár sokszor csak hazugságot takart,
Tudtam, - de tudod, soha nem zavart.
Hogy nem volt íze annak a csóknak,
Mit ajkam érezni örökké akart;
Hogy verseket sohasem írtam jókat,
Bár bennük minden szó téged takart,
Tudtam, - de tudod, soha nem zavart.
Hogy mégis mi az, ami zavart?
Talán, hogy szíved nem akart,
Hogy szavaid hozzám nem voltak,
Bár virágim csak lábadoz hajoltak.

Kovács Károly (koka): Ars poetica, 1. kísérlet

életemben székek között ültem,
de láttam őket, tanúsíthatom,
naiv voltam, és gyáva is talán,
- és néha tétova -

Verseimben hazudtam párszor,
hogy édes vagyok vagy mostoha,
verseimben rab vagyok olykor,
de az életben soha.

A szabadság már itt van.
Tudod, vagy csak hiszed?
Elvisznek tévútra,
téveszmés szellemek.

A szabadság Tiéd,
veled született,
nem mások döntenek el:
öröm, vagy fészület.

Nincs mögöttünk élet,
nincs utánunk halál,
mi vagyunk az Isten,
vagy ki, amit ő talál.

Ajánlás:
Hercegnő rég láttalak.
Tegnap, vagy talán előbb?
Így lesz a múltból majd
szépen írott jövő.

Tóthné Nagy Erzsébet (Penzsi): Vágy utánad

Bárcsak lennék bűgő galamb,
S szárny röpitene.
Átszelnék hegyeket, bérceket,
Házad ablakába szállnék,
Szemed tavában fürödnék,
Kezed bölcsőjében
Megpihennék.

Demeter Zsolt: Szerelem

szertelen
szemérmetlen
szerelmet
csörög a szarka

Demeter Zsolt: Költő

betűkupacok
közt potyog a panasz
léttragédiára harkályfutam
végigsibbadva xilofonhúrokon

Végh Sándor: Valóságaim

Csak egy hófolt az egész, kísért a cserfes patak szava, évekkel ez-
előtt, együtt leltük meg álmaink követ, rebben izzó hangja lelünk
tükrén, de csitt!

Lomha az út, sáros könnyeket hullajt az ég, rohanó idő feszül fölénk,
most magához ölel a pillanat, de odakinn édes álmokat sodor a hideg
szél.

Mindez múltat idéz, amelyen jársz idegenként, ott vagy kiesve, mégis
otthon melegével töltve, szorítsd-e két kezét, zörren a tavalyi avar,
száraz ágakat hajtasz szét, márciusi szellő ringat régi teleket, idéz...

Csak az a havas folt fogy egyre, könnyeket hullajt az életért, zöld ál-
mokat ígér a holnap, fázósan húzza össze köpenyét a ma, két egymás-
ba fonódó kéz siklik át a tájon, túlénékelt óhajok alszanak a vetetlen
ágyon, minek is szól dallama, éles a harsona, kétség harca pacázza
eléd kérdéseit, akaratom bomlik szét e tájon, kopasz ágak ígérnek
harsány zöldeket, a tavasz ígérete int felénk, nem törődünk semmi
mással, csak egymás mosolyával!

A csodákat ígező mosoly: hullajtsd temetőidbe a szavakat, szokások
rogynak ránk, a rend teremtet lelket, a korlát anarchiát, a hír viszi
szárnyán a márt, küzd önmagáért, de idebenn csak szorítom kezed,
azokat a köveket keresem, melyekről még le sem cseppent az utolsó
emlék, amiképp kiemeltük a patak medréből.

Remeg a föld, kísért a múlt, ígér a jövő, ám annak bódult tere kihalt, az
álmok színei éltetik szívedet, visszakozik a törvény, csiszold hát kö-
veid szerte e világba!

Törvényeid szigorát a gyűrd a puha csendbe, viszonylagosságod ömlik
mannaként.

Étekként, te megtűrt élmény!

A krónikás jár oda, fényként suhannak a hangok, halljuk őket, csak
erősödnek, csak jönnek, egy hófolt az egész, fogy, egyre fogy, valami
történt: eljött a Tavasz!

Fiala Sándor: Remény...

Mozdulatlan szoborként mered rám a világ,
úgy érzem, én magam is kissé szobor lettem.
Elvánszorognak a hangtalan, néma percek,
ürességet, kietlenséget hagynak maguk után,
elmúlás szelét hozzák az ember lelkébe.

Rohan az idő, s vele rohan a világ,
ki tudja, ugyan merre vagy miért oly sebesen?
Miért rohannak el a percek, pillanatok
oly hamar, örökre, hogy már többé soha
vissza ne térjenek, a múltban maradjanak.

Különös színben tündöklő tegnap, a múlt,
már csupán emlék, amire csak emlékszünk,
ha emlékezni akarunk. A sok hibára
vagy a kevéske helyes lépésre, döntésre,
amivel megalapoztuk a mai nap virradatát.

És mit hoz a holnap - senki sem tudja,
de mindenki tudni szeretné, ha tehetné.
Boldogságra kiéhezett emberek, édes vágyaik,
lelkiismeret-furdalás nélkül feledik a tegnapot,
s várják a csodát, a majd eljövő megváltást.

Mert mindenki saját megváltását várja,
saját sorsa révbe érését reméli. Őszintén,
tiszt szívvel, oly jó érzés a remény,
oly biztató a holnap titokzatos, még nem látott
arca, majdan eljövő ismeretlen pillanatai.

De most még nem, most még csak ma van.
Ma, ami holnap csupán tegnap lesz,
s ha semmi sem változik, e napot is feledik.
Feledik, mint ezernyi másik napot,
melyek hamis reménnyel kecsegtettek.

Ilyen az ember, nem tehet róla,
amire nem szívesen emlékszik, azt feledi,
pedig jaj, de sok mindent kell feledni...
Feledni? kérdem hát sóvárgó szívvel -
Élni akarunk, vagy minduntalan csak feledni?

Legyen hát most vége e merengésnek,
ébredjenek fel a szobrok, ébredjen a világ
hosszú téli álmából, a végtelen várakozásból.
Mert süit még fel nap, s minden megváltozhat:
van még remény. Remény, amely utoljára hal meg...

Krasznai (Karaffa) Gyula: Hogyan készítsünk filozófiát...

Ültess egy fát. (A földedről most nem beszélek, azon csak néminemű javítást tudsz eszközölni, úgymint trágyázás, talajszellőztetés, vízelvezetés, gyomtalanítás.) Jó, ha ültetés előtt kikéred az eladó véleményét, elhiheted, tapasztalata van már a husángok kiválasztásában. Csak az életképes, erős csemeték között válogass, másra fölöslegesen fecsérelnéd idődet. Ha megnyered az eladó szimpátiáját, biztos lehetsz a dolgokban, a fa megered, s hamarost madárfüttyöt is hallhatsz zöld levelei erdejében. A gyökérzetnek megfelelő gödröt áss, alá érett szervestrágya illik, néhány jól megtermett kő és apró kavics sem haszontalan. Döngöld le a törzs körül a földet úgy, hogy az oltási heg maradjon a sínen. A tavaszi metszést, permetezést el ne feledd! Vágd ki a vadhajtásokat, mesd vissza a gallyakat, ám gondolj arra, neked sem ízlene, ha levágnák karodat, lábadat. Önmérséklet! Ugyanez vonatkozik a vegyi anyagok használatára. Ma ugyan a bio a divat, de

téged ne a divatok irányítsanak, tarts ki mindig a vegyszermentesség mellett. Csalogass inkább katicát, cinegét, verebeket a kertedbe, azok elvégzik helyetted a piszkos munkát. Virágzaskor gyönyörködj a méhek zümmögésében, rajzásában, épp most van születőben munkád-nak gyümölcse! Naponta nézd a fejlődő szemeket, nem csak nekik, neked is szükséged van lelki egyensúlyra. Ne légy dühös, ha a szomszéd gyereke megdézsmálja termésed legjavát, tartsd azt tizednek, mivel Istennek tartozol. Fogyaszd jóízűen, mi megmaradt, kínáld szeretteidet is, bármennyit esztek belőle, testetekké válik az! Folyamatosan szedd a lehullott gyümölcsöket. Hordóba csak tiszta, rothadásmentes egyedeket tégy. Darabold kellően, hogy levet ereszhessen, s cukortartalma szesszé erjedhessen. Akkor jó a cefre, ha különválik a leve, s kellemes illatot ereget. Ennek a főzők is igazán tudnak örülni. Vidd a hordókat a kisüsthöz, várd türelmesen a sorod, sokan gondolkodnak ugyanúgy, ahogy te. Ha lefőtt a pálinka, vidd haza. Dédelgesd, tervezd meg, milyen s mennyi üvegbe töltöd át. Gondolj rokonaidra, barátaidra is, bár ők nem takartak, de szükségük van lélekmelegítőre. A pálinka tizede legyen az övék, az Istennek nincs rá szüksége! Töltsd szertartásosan poharadba az első féldecit, forgasd fogaid között, szájpaddlásodon, mielőtt lenyelned. Élvezd ki a pillanatot. Ezért dolgoztál.

Bodóné Csiba Gizella: Hazámért

Hazámért mellem nem döngettem,
„Csak” hűségesen szerettem!
Semmiért Őt el nem hagytam,
Mint Anyám kötényébe kapaszkodtam.
Úgy szerettem, mint Atyámat
Nehéz öröm volt, s könnyű bánat.
Szerettem, mint táplálék-adót
Mi befogadja majd a porladót -
Természetes a büszke alázat,
Egyszerűen csak szeretem - hazámat!

Dániel Nagy László: Az út

Az út kanyargott talpam alatt
Sárgavirágok tarkították
a zöld mezőbe vesző gyaloglást
Nyár derekán elértem a folyót
Homokos fűvény szelídítette a déli partot
Békateknők fénylettek gyöngyház színükkel
Forró táj ölelte magához
a partok közé szorult medret
Felhőtlen ég remegett fölöttem
A falu csordája
a gázlóban szürcsölte a vizet
A csordás ostorát fűzte
lábát a vízbe lógatva
- Ezért gyalogoltam -
Ezért a pusztai halhatatlanságért
- Nekivetődtem
Betakaróztam a forró homokkal
- Gyermekkorommal játszani...

Szabolcsi Erzsébet: Mindennapi csendünk

Csak a csend, hallod,
mindennapi csendünk rebben
rövid nappalok, hosszú éjek után.
Távolból kutyaugatás, tücskök esti dala
ciripeli, zümmögi, dűnnyögi át az időt hajnalig.
Csokoládéillatú, fahéjas-almás, barátságos beszélgetések
emléke kavarog gyertyafénytől imbolygó szelíd árnyak között.
A múlt zsongó hangjai. Hallod?
Bennünk zenél az idő.

Kálmán Eszter (Adastra): Virtuoso

látom szemedben a kék eget
látom szemedben a szikrázó jeget
szád vonala vonuló madarak röpte
viharfelhőkön át
mosolyogsz tán
lelkedbe látok
titkos kapukon át
hatalmas tenyered beteríti világom
most egy kis szünet van köztünk
lélegzik a csönd
tekinteted fogva tart
bohócarcod fénylik
a megtalált harmóniától
hegedű szól
egymás szívében
mielőtt kiröppensz hogy
eljárd világok táncát

Mándy Gábor: Cigánylány a vonaton

Szép volt, mint egy indiai hercegnő.
A haja fekete, fényes és sima.
Bőre feszes, szépsége feltűnő.
Nem kell kozmetikushoz járnia.

Láttam, az érdeklődés kölcsönös.
De örömet gyakran bosszúság követ.
Arcán a csalódás kiütkezött:
nem vettem meg az eladó látcsövet.

Horváth Beatrix: Szenteste

Lobban a gyertya lángja
Fénylik a büszke fenyő
Ezernyi boldog szívben
Duzzad az öröm az erő

De gondolj azokra akik
Örök álmra tértek
Talán ezen a szent estén
Jött el értük a végzet

Szánj rájuk egy percet
Lopva töröld le könnyed
Ha tényleg szívből kívánod
Ma éjjel búcsúzni jönnek

Száll az ünnepi illat
Szól az angyalok dala
Egy napra talán leomlik
A harag az irigység fala

Rád vár még az Új esztendő
Új barát és új szerelem
Töltse ki tested-lelked
A vétkezők ellen kegyelem

Megpihent szeretteidért
Éjfélkor suttogj imát
S jusson eszedbe Isten
Ki elengedte a fiát

Nagy Krisztina: Áramütés

Az élet nem társasjáték, ahol minden lépés után tábla nyugtázza, mi van most, mi volt, mi lesz, jó ez a lépés vagy nem, pozitív vagy negatív következményt vont. Nincs felsőbb hatalom, ami vállon vereget, hogy ügyes voltál, ez a helyes út, csak így tovább. Felesleges kérdezni, mert válaszok gyakran nincsenek. Felesleges tervezni, mert a jövő egy törékeny, hártavékony álmkép. Az élet egy megfoghatatlan, a relativitástól teljesen elvonatkoztatott jelenség. A létezését nem megérteni, hanem átélni kell.

Annyira felesleges megállni és töprengeni! Ugyan ki adhat választ? Mi adhat választ? Tapasztalni kell, hogy megtudjuk, helyes-e az út, ám ha töprengünk, az ösvény eltűnhet. Akkor már késő. A múltat siratni pedig felesleges. Átgondolni, kielemezni, tanulni belőle, de nem vágyódni utána. Számunkra érthetetlen, de alapos oka volt, hogy elmúljon. Csak előre. De nem a jövőben!
A jelenben.

dr. Hamvas Ákos: Zuhanás

Szárnyad csukva, nem verdes már.
Erőd többé nem pazarlod.
A föld felé zuhansz immár,
megtört tán az akaratod.

A fűszál a porból kinő,
a hangya is látható.
Szinte megállt most az idő,
a soha meg nem forduló.

Mindjárt győz a szörnyű erő.
Véget ér a zuhanás.
Ám pár araszra csak a földtől

most még győz a sasmadár.
Csőrében a friss zsákmánnyal
a végtelen égboltba száll.

Nagy Norbert: Magány

Az, hogy tőled csak távolodom,
oly riasztó, mint az éjszaka,
mikor gyöngén holnapom fonom
szövétté, és mint a vágy maga,

amely remegve letérdepel,
s csak azt mutatja, hogy nagy a baj:
csak emlékszem, de nem érlek el.
Dobban a szív, megreng a talaj,

és tenger fáradtság rohan rám.
Néma mezők feküsznek hanyatt,
jégcsap sír a búsuló fán.
Bánat ébred a szívem alatt,

mert a jó otthon van és veled,
s mert magában minden pusztuló.
Hangtalan dúdolgatom neved,
mint mélységeit a néma tó.

***

A folyóiratot lektorálta: Sz. Gábor Ágnes

TATÁR JUDIT (BAMBUSZ): KÉT CSEPP AMSZTERDAM

Miközben a csatornák mellett pompázó 17. századi polgárházak látványa ejtett rabul, fel-feltűnt szemem előtt a „Rembrandt 400” felirat. Nem ért váratlanul, hiszen éppen a világhírű holland festő születésének évfordulója okán látogattam el idén e régóta látni vágyott mesevárosba, ahol az embert azonnal megszedíti az „élni és élni hagyni” mámore. Első utam a Rijksmuseumba vezetett, hogy legalább megmártózzam a 17. századi szikrázó Holland Aranykorban.

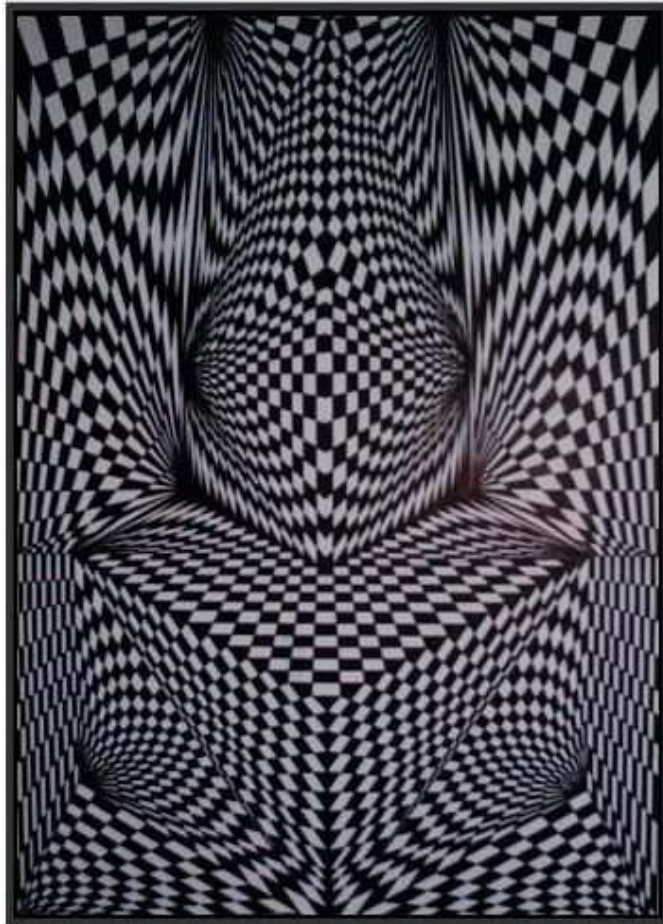
A Mesterművek című kiállításon épp az ezüstartágyak, a híres delfti kőedények és a francia stílust utánzó bútorok csodálatos példányai-ban gyönyörködtem, mikor pillantásom megakadt két babaházon. (Nem játékról van szó, hanem a gazdag polgárasszonyok hobbijáról.) Felidéződött bennem kislánykorom álma? Nem tudom, de hosszasan időztem e tünemények előtt, melyek a régvolt gazdag, holland polgári enteriőr tökéletes kicsinyített mását képezték. Minden helyiségben a legapróbb részletekig kidolgozott tárgyacsokkák, bútorok, kárpitok, falfestmények, porcelánok... Egy ilyen babaház ára vetekedett egy igazi ház árával. Pl. a miniatűr konyhában levő konyhaszekrény polcain sorakozó miniatűr porcelán étkészlet darabjai Kínából, Japánból érkeztek, megrendelésre. Különlegesnek találtam.

A kiállítás további része is lenyűgözött. Hely híján képtelen vagyok róla beszámolni, Rembrandtról sem ejthetek szót, így kiválasztottam egy kevésbé ismert kedvencemet, Frans Halstól az „Isaac Abrahamsz Massa és Beatrix van der Laen esküvői portréja” c. festményt. Akkoriban e portrék úgy készültek, hogy a pár méltóságteljesen, komoly tekintettel, külön-külön ült a festőművész „lencséje” elé. E portrén azonban egészen szokatlan módon az ifjú pár egymás mellett ül, szerelmesen, kedvesen mosolyogva, miközben Beatrix büszkén mutatja jeggyűrűjét, Isaac jobb keze pedig szíve fölött pihen. Mint egy igazi pillanatfelvétel. A háttérben szökőkút, a szerelem forrása. A növények szimbolikus jelentése: a bogáncs a férj hűségét, a borostyán a nő szerelmét és odaadását jelképezi. A festményből sugárzik a báj, a pajkosság és a boldog jövő biztos tudata. Megkapó. Derűlátáshoz ajánlom mindenki figyelmébe.

---

*Barátok Verslista honlapja:
<http://www.verslista.hu>*

Timár Zoltán: Piton

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*
